

Predikan Påskdagen 2017

Jag formulerade det mesta av min predikan i förra veckan. Vi skulle resa till Grekland och jag behövde vara förberedd. Sen skedde lastbilsattacken. Ska jag då formulera om mig? Kanske inte så mycket ändå. För om det jag tror på funkar i princip, så måste det ju också fungera när livet är på riktigt, eller hur. Jag kan visst få en del associationer till Jesus och de två rövorna på korsen. Tankar om att vi är snara att döma och mer avvaktande till att fria. Ropar vi korsfäst honom, när valet står mellan den oskyldige Jesus och mördaren Barabbas? Men Påskdagen handlar om vad som händer sedan. Efter dom, korsfästelse och död.

Jag väljer att tänka att Markus ursprungliga berättelse slutar med vers 8. De sa ingenting till någon, för de var rädda. För flera år sedan, hörde jag en predikan här i kyrkan. Det jag gjorde mig bilder av är hur vi alla har en vrå, ett skåp eller ett rum där vi trycker in allt det vi inte vet var vi ska göra av. Mycket av det blir så småningom skräp. När rummet är fullt ramlar skräpet ut. Prästen sa att så är det också med vårt inre. Vi har en vrå i sinnet vi fyller med sådant som blivit över, en hel del skräp. En dag blir det överfullt och skräpet ramlar ut. Det stora är att då står Jesus där och tar hand om det, som en god sopsorterare. En tilltalande bild i mångt och mycket. Men jag spann vidare på tanken: tänk om det till och med är Gud som är där längst inne under skräpet och älskar ut det. Då behöver jag inte vara rädd för vad som finns längst därinne, i botten av mig själv. Den tanken har hjälpt mig i mötet med människor som fruktar sitt eget inre mörker. Tänk om jag hittar Gud, när jag får bort

skräpet! Då behöver jag inte vara rädd. För mig funkar även bilden vid tanken på Påskdagens berättelse. Tänk om det är så att Gud är längst därinne i den mörka graven och älskar ut Jesus. Tänk om han inte var så övergiven, som han kände sig på korset "Min Gud, varför har du övergett mig?" Tror du att du är övergiven? Tror du att Gud övergett världen? Eller är han längst inne i mörkret och älskar fram dig, sådan du är? Jag tror att Gud delar mörkret med mig. Kvinnorna som kommer till graven, vet inte vad de ska tro. De blir rädda. Rädsla är ingen bra drivkraft, men de delar ändå sin upplevelse med andra. Genom att tala om rädslan får den perspektiv och kanske blir mer hanterbar. Av samma skäl möts människor på Sergels torg eller vid blomsterhavet utanför Åhléns. Vår tid behöver hopp. Då är det bra att påminna sig att varje söndag är en liten Påskdag, en uppståndelsedag. Tänk om det mitt i övergivenhetskänslan och bakom katstrofropen finns en Gud som bär och som älskar fram livet, det goda. Sekulariseringen sägs ofta vara kyrkans stora hot. Folk slutar gå i kyrkan. Men om det är någon tröst så har folk aldrig gått i kyrkan i Sverige, i någon högre utsträckning, läste jag nånstans. Kyrkbacken var en mötesplats, men den formaliserade religiositeten har aldrig varit hög. Tänk om det i stället för att vara något bara negativt att människor söker nya former och uttryck för att hitta livets mening. Tänk om det finns en älskande och uppehållande Gud bortom och under det som skrämmer, oroar och är annorlunda? I Lukas version möts kvinnorna av två män i vita kläder. Då sänker de blicken men blir uppmanade att inte sörja. När Lukas fortsätter berätta i Apg vid

Kristi himmelfärd, säger två män i vita kläder åt lärjungarna att inte stå och stirra mot himlen. För mig hänger det ihop. Vi ska inte sänka blicken mot marken i sorg eller försagdhet. Vi ska inte heller söka oss bort i det överjordiska. Låt blicken vara fäst mot den värld där vi lever, i ögonhöjd med andra. Där sker mötet, med Gud, med medmänniskan. Vi behöver inte vara rädda. Vi behöver inte fly. Hoppet är att leva här och nu. Under en dag om psykisk ohälsa för någon vecka sedan talade vi om vikten av att någon, någon, måste orka och våga stanna kvar hos den som mår dåligt, hos den som kanske försökt ta sitt liv. En hälsning, ett litet meddelande, enkla saker kan vara livsavgörande för den människan. Det samma gäller för den värld som ropar i födslovåndor, oro eller rädsla. Någon måste finnas kvar. Någon måste bära hoppet. Det är vi, som lever i tron på den uppståndne, att livet är starkare än döden, ljuset starkare än ljuset och kärleken starkare än allt. Det är inte de stora gesterna och ordens hopp vi förmedlar. Det är tillitens hopp i väntan och förväntan. Hoppet som kallar oss att stanna kvar, leva här och nu. Och det är på riktigt. Amen